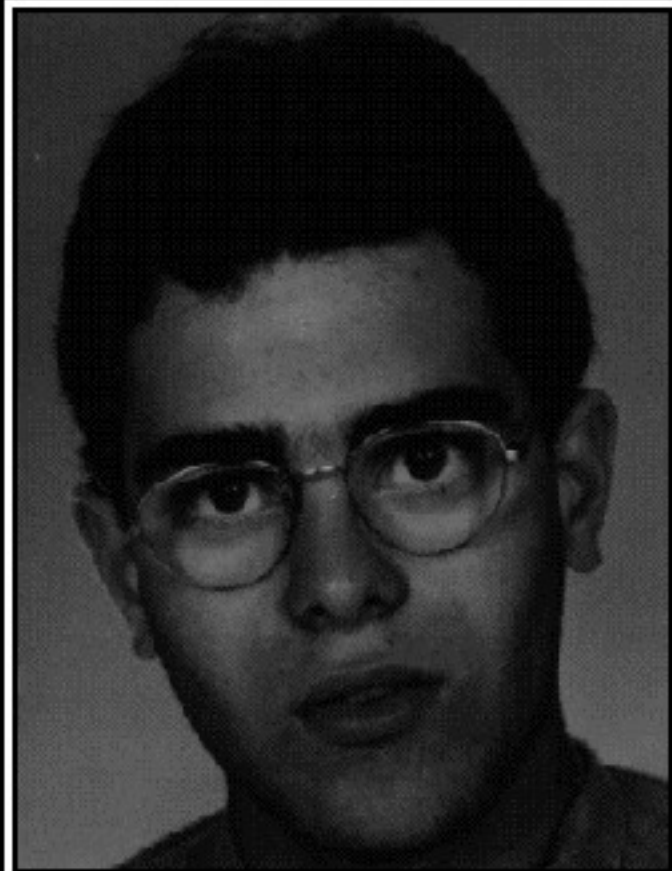


אָזיכער שאל אטיה יורם זי"ל



אטיה יורם

זי"ל



מספרים ע' עט' יו' ז'

לכתוב על מתים בכלל ועל "אחד משלנו" מצריך זיכוך של מחשבה, ברירת רגשות ואף נסיגה חלקית אל תהומות הנשמה.

יורם , איננו עוד מת בגלרית מומתי ישראל והאנושות בכלל , יורם אינו עוד מצבה ושיש קר המפלח לב אם דואגת ואב מיוסר בימים של שמחה ועצב , בימי ערגה וזכרונות שאינם מרפים לעולם.

יורם הוא הנסתר הרב על הגלוי, יורם הוא חלום שנגזז ותקוות שהתבדו יורם הוא מילה לא כתובה שנחצבה, כך מתברר היום בדיעבד, מעבר להרי החושך.

יורם הוא המת החי ביותר , וכי את האהבה ואת הרגעים המיוחדים של הביחד אי אפשר לכלוא , ולא ניתן לדכא.

ליורם שנשם ואהב מוזיקה היינו צריכים להגיש תוים אילמים , אבל המת-החי הזה מסמל יותר מכל את הפרחים , פרחי כל העונות , פרחי כל הימים , פרחים הקמלים ואינם , ובין לילה כמו מתעוררים מחדש מלבבלים למגע רוח חרשית , אותה רוח המייבבת בלילות עברה וסערה עם אמא ואבא.

אספרים, ע' ע' ע' יורם, ז"ל

פרחים ליורם רצינו לקרוא לפרקי חיים קטופים אלה , כמו לומר זר שנקטף גם אם נבל קום יקום , פרוח יפרח.

לא הנצחה אנו מבקשים למסור בקובץ זה , חלום , חלום של תינוק , נער , עלם בחור , חלום של אחד שהזה וחלם והנה הקיץ הקץ.

"ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם טוב מבנים ומבנות": אמרו חכמים ויתכן "שיד ושם" זה שאנו מציבים היום על דמותו הקורנת והמקרינה של יורם תהווה תמרור לבאים. ולך יורם , שא עינך והבט , השמש עוד זורחת , הפוליטיקאים עוד נאבקים זה בזה , הרמטכיל התחלף ורק אתה אינך כאן , רק אתה ...

עמנואל בן סבו

דמעה למרום עלתה	לחסיר מעולם עלטה
דמעה חמה	להניח לעמה
ורותחת	צורחת
תחנונים מפיה מלטה	אנא , אל תורידנו אתה
בקשת נשמה	לבאר שמה
שוטחת	ושחת.

האשפה כותבת לזיכרו של יורם

בחוג המשפחה

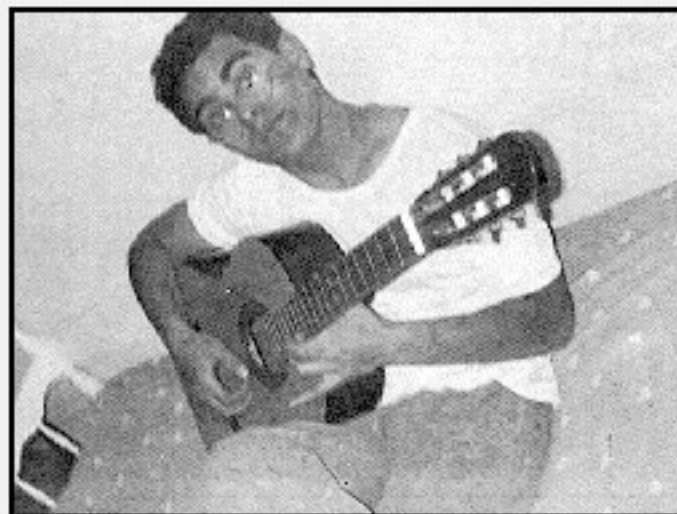


ליורם,

יום ראשון רגיל ומשעמם,
יורם היה ישן.
נישקתי אותו ואמרתי: "להתראות".
הוא קרא לי "אמא"
חזרתי ושאלני: "כן"
אבל, "כלום" אמר לי.
מי חשב ומי ידע
שזו תהיה הנשיקה האחרונה.
בחיל המודיעין בחרת ולחרמון התיצבת
אבל מהר התאכזבת
ולנו כלום לא סיפרת. כלום.
את סודך איתך לקחת
ואת הלב של כולם שברת.
ביום שישי ביקשת ולאחותך עליזה נסענו
סביב השולחן כולנו ישבנו
פיטפטנו וסיפרנו
מי חשב ומי ידע
שזו הפגישה האחרונה.

במוצאי שבת חזרנו
לקריה נסענו
וליד הבורגר ראנץ עצרנו
קניית וצחקנו אתה זוכר למה?
מי חשב ומי ידע
שזו תהיה הפעם האחרונה.

האשמה כותבת לזיכרו ע"ה יורם ז"ל



בגלילות למדת, תעודת תצפיתן קבלת
מי חשב ומי ידע, ששמך יהיה חרוט
על קירות גלילות, באתר ההנצחה.
יורם,
כל החיים אותך נאהב ולעולם לא נשכח
בנשמתנו אתה נשאר לעד, לעד !

אמא

בבית הטלפון כרגיל צלצל
את יורם הזמינו לצאת
הוא התחמק וסירב
ובסוף לצאת לא ויתר.
שעה 01.00 בפאב עם חבריו היה
רקדו שרו התברה כך סיפרו ...
אח"כ את חבריך הביתה לוויית
מי חשב ומי ידע ?
שזאת תהיה הפעם האחרונה.
הטלפון הפסיק לצלצל
והרדיו לנגן,
הכל נהיה משעמם
אתה יורם נורא חסר .
לחרמון נסענו
במוצבים ביקרנו
את חבריך שם פגשנו
רק אתה לא היית שם איתנו.

האשמה כותבת לזיכרו עט'ה יורט, ז"ל

יורי,

אומרים לי לכתוב . אכתוב מילים ...

טפטוף משהיה טיפה מהיו ימים .

עשית לא פרשת

תמיד כשרצית עשית , אין אפס.

האם גם הפעם באמת רצית ! מי ישיב ?

האם הקרבה על מזבח ! איך אדע !

עדיין ותמיד יהדהדו באוזני לחישותי אלק

רוצה להיות לך ידי וחבר ולא רק אב

התכוונתי תתקרב , התכוונתי תדבר ,

התכוונתי תספר .

נדמה היה הסתכלת , הקשבת , אף מלמלת

מן גמגומי הסכמה , לא בטוח .

חבר ? היית והיית ולא הבלטת והו אתה.

לא יצא לך ! הסתדר לך ? איתי לדבר לספר.

מה לעזאזל כה כאב עד ש ...

עשרים שנים ביחד

עשרים שנות עמל , לימוד , להחכים ,

לסבול ולגדול.

עשרים שנה אהבת אב ואם וכן.

עשרים שנות ציפיה, תקווה ותוכניות.

עשרים שנות רגש. רגש ונשמה

הפכו בשניה ולנצח שממה מכאוב וריק

רצית הכל. ידעת הכל. גם כשלא הראת ,

אך ראית.

אמרת פעם אכתוב ספר ...

התכוונת שאהיה לך היעורר ?

אולי בני יקיר , אולי פעם , כש ואם אאגור

עוז וכת. אם וכש יהיה הסיפק ,

אני חש מנחש מפקפק תוהה חולם

אך בני יקירי גם אתה יודע אסור לי

לטעות...

האם אתה אי פעם תעזור לי להרכיב

הקלסתרון ! עד אז ועד אז

דמותך כוחך חיוכך וריחך

עימדי הם עד היום להצטרף.

אתה כן יודע כמה אהבתיך

ידעת שתכאיב וכתבת

אך כנראה בכל זאת פחות מאשר לך כאב.

מה ?

אבא.

האשמה כותבת לזיכרו של יורש

והלב רוצה לצעוק ולחשוב להתפוצץ
מעוצמת הרגשות.
ואני יודעת, הלב לא יתפוצץ, גם לא יצעק,
ידום.
וכמוהו התמונות לא תצאנה מעצמן,
לא תקבלנה רוח חיים, לא תזענה.
תשארה דוממת.
אחות עליזה.

לכתוב על אחי ולנסות להעניק תמונה שלו כפי
שהיה בחיים ולדעת, שבחיים, פשוט לא אהב
דברים לזכרם וטקסים לזכרם. ולדעת שהוא
ודאי יושב עכשיו באיזו פינה ורוצה לשאול: "עליזה,
מה את עושה שם לכל הרוחות, השתגעתי?"
ולדעת שבעצם לא כל כך השתגעתי פשוט צריך,
כי כולם עושים.
ולדעת, שאי אפשר ליצור תמונה של יורש כפי
שהיה, כי יורש היה של החיים.
אחות עליזה.

יכולתי לעצום עיני לראות הכל.
כמעט לחוש הכל כמו אז.
להריח את כל ריחות הקיץ החולף,
לחוש ריח חמה על גו וזרועות חבוקות.
לראות הכל בצבעים חיים, והייתי בעיני כזקנה,
הכל עבר וחי כך בתוכי ובוער כאש גדולה וצורב
נחלי דמעות לאורך הפנים.
כואב להזכר, לראות ולחוש.
רוצה לבדוח והמראות רודפים לא נותנים מנוח.
הכל כמו סרט נע, הכל חי, נושם,
מלא תנועה ופתאום
כמו יד נעלמה עצרה הכל.
והתמונות דוממות פתאום
והחיך על הפנים קפוא
והזמן עמד מלכת.
ומגירות נפתחות והזכרונות עולים מהן
והנייך כל כך חשוב לפתע.
נייך תמונות, נייך מכתבים,
נייך שעל גבו מנסים לשמור על נצח.
והכל כל כך, והשתיקה כרעם באוזני,

האשכחה כותבת לזיכרו עט"ה יורט, ז"ל

אחי ,

כל חייל שאראה אחפש בו אותך
כל טלפון מצלצל
מצפה לקולך
מקיישים בדלת
ואני חרדה לפתוח
כשהלילה מחשיך
כבר אין בי הכוח
מביטה בפיתחי דלתות , אולי
אותך אמצא עומד שם, מחייך
שוב ושוב אך אין
רואה את אמא , ללא לאות
מסתכלת בשער הלא נפתח
מחכה ,
מבכה את חסרונך

אחי שלי

חולמת אנוכי אותך,
מחפשת תשובה
סובלת את דמותך הפצועה,
מאחלת לך תמיד
עדן !

חתמת שמך בכל
מבלי צורך בעט מכחול
כך מחקת שמך מכל
באודם דם
טובעני, צורח, בורח
חורט זכרון בהגיון מחוק
ברגש בלוע
בבעבועי גופך
צילך
חד קולך

אחותך יעל. 9.2.90

ופתאים אנו נזכרים ,
ששכחנו להגיד משהו ,
לספר עוד סיפור ,
לנשק
ללטף ולהמשיך ...
ורוצים לו רק לרגע ,
לשמוע עוד צחוק מתגלגל,
עוד צלצול טלפון
ממרחקים .
ורוצים שהחיים ימשיכו
ותוכניות תתגשמה
ו...לא
הכל נפסק.
נדם.

אחותך עליזה.

האשכחה כותבת לזיכרו אטיה יורט, ז"ל

יורים ,

כמה ששנאת את השם הזה

קראתי לך יוגי ,

שם מיוחד לילד מיוחד !

כן , רק אנשים שהיו

קרובים אליך

יכלו להבין ולהעריך

אותך נכון .

מדוע החברה מנסה לפלוט

ממנה את האנשים המיוחדים

, השונים !!!

מדוע אין היא מבינה , כי שונה

זה לא בהכרח

מקביל לחריג .

במובן השלילי של המילה.

"שונה" במקרה שלך מקביל

למיוחד ונדיר .

משל כלי חרסונה , שביר ויקר ,

שיש לשמור עליו בעדינות ,

לבל יישבר .

כך היית אתה .

... לחיצת הדק אחת ויחדה

גאלת עצמך מייסורי עולם

ברחת , לא התמודדת .

כעת הקרובים אליך עצובים

ואתה ...

כודאי מרחף בשמים

רואה ואינו נראה

כמו בסיפורי הילדים.

משקיף אל העולם...בוהה

וחושב אם עשית צעד נכון ,

ותוהה ...

שרוני .

אתה חסר ,

הגינה מתמלאת קוצים

בחדר ... אתה חסר

טיפת קוקה-קולה.

שיחת מקוטעת.

קפוץ קצת בחדר בסלון ובקומה

תפוס חרופ ארוך

מלא את האויר

הייד

כואב

אבא

פטיטי חיים , מפנקס זכרונותיו וממגירות מחשבותיו של אבא .

לקראת גיוס ,

חיכית בקוצר רוח לקבל את הצו, וכשזה הגיע החלו הלבטים, שיחות החברים לאיזה חיל ו
ומה ואיך וכל מיני שמות מקוצרים, סקרנות, חיוכים, והתרברבות הופיינית בין חברים.
חברך רונן הציע לך לבחור במשטרה צבאית.

ואני זוכר כמו עכשיו איך צחקת לו, נדמה לי ששמעתי את המילה ברסו או משהו דומה,
אני הבחנתי במידת מה שיחידה קרבית כמו שריון או גולני לא נראו לך מעשיים.

אני זוכר שעוד בהיותך מדריך נוער עובד גיבשת וחינכת נערים חניכים שלך הבוגרים
שבהם להתגייס לנח"ל. אלו ספרו אח"כ שאתה רצית להמנות עם הקבוצה הזו אלא
שרצית בכל מחיר לצאת לטיול מוקדם אם לא ל"הודו" לפחות לגב וכך אמנם היה .
לאחר שחזרת לא נתנו לך הנוגעים בדבר להצטרף לקבוצתך . כוון שכבר עברה את
הגיבוש . ידוע לנו היום עד כמה רצית בכך כמה הצו חרה לך . כן הביקורים החפוזים אצל
הקבוצה שהמשכת ללוות . קנית את הספר לקראת הגיוס ובחרת : חיל מודיעין .

כן , זכורות לנו הריצות והפעילות הגופנית שקדמו לגיוס " יש להיות מוכן" אמרת .



האשכחה כותבת לזיכרו ע"ה יורם ז"ל

קבלת את המדים : כאתמול לנגד עינינו המדים המצוחצחים והמנוהצים פזורים בחדר שלך , ישבת על המיטה , גופיית חורף , המכנס ותרגול קשירת השרוכים . וכל זה בהתרגשות סמויה שאני לא מסוגל למצוא לה מילים מתאימות . אנחנו אחוזי חרדה כלשהי , אתה מלא גאווה.

היו לך סיבות טובות להיות גא . סיימת את הלימודים שלך בהצלחה אף השלמת את החסר במהלך חודשי החופש הגדול . ולא החסרת את הבחינות הפסיכוטכניות בטכניון והבטחת מקומך ללימודים גבוהים בסיום השרות.

אז לא אמרתי לך כי לא אהבת חנופות אך ליבי היה מלא גאווה ותקווה מלווים בתפילה , שתעבור את השרות בשלום.

לא אמרתי לך זאת , וזה גם לא היה מתקן דבר . חששתי לא מעט שמא המאמץ , ההתמודדות במסגרת השרות אינם עומדים בקנה אחד עם הרגליך ונפשך העדינה , קויתי ורציתי להאמין שיהיה בסדר...

אזכור תמיד את יום ההתגיסות בטבריה , תמיד אזכור את האוטובוס , עלית אחרון וגם אתה התרגשת , תחילה נמנעת מלהביט לכוון שלי , אך כאשר האוטובוס החל לנוע זרקת



האשמה כותבת לזיכרו עט'ה יורט, ז"ל

מבט הרמת עיניים מעל מסגרת המשקפיים , ונפנפת בקלות ביד ימין לשלום ... הלב נצבט , הגרון נחנק ושפתיים חייכו.

הטירונות : חבלי לידה היו לך כמו לכולם אני מתאר לי . אך גם רגעים קשים . כמו המפגש עם עובדות החיים של שולטים ושלטים , של בעלי שרירים . של אי צדק , ואתה שהאמנת בצדק ודגלת בכך בכל מאודך ... אני זוכר שלא קל היה לך ... איך אוכל לשכוח את הטלפון שלך בשעת לילה : האוכל לשכוח איך שאחיק אלי ואני הלבשנו לעצמנו מדים ובדרך לא דרך הגענו אליך לאי שם ? והלאה הכל בסדר ...

טקס סיום הטירונות בלטרון היה לאמא ולי ולאחים גאוה והתרוממות רוח . לא אתכחש לפחות מבחינתי במידת מה של חרדה ותקוה גם יחד . ועכשיו חשבנו הסתיימו הטירטורים .

הוצבת ביחידתך ואמור היית לתרום את שלך תוך המאמץ הנדרש ממך ולמצוא את עצמך . מסתבר שמיצדך היית עשר כך אמרו חבריך ומפקדיך , אך הנה ניצב לפניך חלאת אדם ושמו אורי , סגן , שממונה עליך והוא עושה לך את החיים מרים בלתי נסבלים . משך שנה פלוס גאוותך הכתיבה לך לבחור בשתיקה ובמאמץ להתמודד לבד . אך מקץ



האשפחה כותבת לזיכרו אטיה יורט, ז"ל

שנה של מרורים, הטלפון מצלצל הביתה ולראשונה אתה מדבר. "אבא אני מתפקע. לא יכול יותר. ואם אמשיך להיות כאן לא ברור מה אעשה עם עצמי..."
אכן אמר מי שאמר שהתרשם שיש לך משפחה עם גב. פעלנו מיד ובתקיפות הראויה ואכן תוך שידעו בבסיס שהגיעו מים עד נפש.

מצאת עצמך לאחר חודש במפקדת צפת. גם אתה וגם אנחנו חשבנו שחלף שלב הסיוטים. חשבנו וטעינו !!!

אומנם היתה תקופה שיגרתית. מונת כסמל גיזרה, היה לך תפקיד. חופשות בזמנים כמקובל, השבתות בבית היו אירוע של אור ואורה, המפגשים עם קבוצת חבריך קיבלו צורה מיוחדת והבית התמלא אור. ביקורך פתחו לנו שערי שמים במיוחד לאמא, יורם מתגעגע לתבישילים וסדר בבית, כל מה שיכול לסמל בית שמח טוב לב. והנה אתה מגיע עם התרמיל והכובע והבגד המיוחד וסוחב רגליים מעייפות. ואז קולות בוקעים מכל עבר של כל עין שקולטת את הנשמה האהובה, לה מחכים כולם.
לנו היה נדמה שהכל בסדר.

הבעיות הכלכליות שנקלענו אליהן לא העיבו על השמחה והאהבה שהיו קיימים בבית.



האשמה כותבת לזיכרו ע"ה יורם ז"ל

תמיד התגברנו אם כי בתקופה מסוימת די בקושי , אך התגברנו .
אני אישית בתקופה הקשה כלכלית , עשיתי כמיטב יכולתי לשמש לך דוגמא שאין להרים ידיים , שיש להמשיך ולא חשוב איך ובאיזה מידת קושי , אבל להמשיך .
כשאני מעיין בשיחתך עם הקב"ן היום אני חש כאב לא יתואר . כי בין השורות ובין המילים שלך שם עולה כאב , אחד הכאבים שהיו בלבך ושלא ביטאת לעולם . שעסקתי בעבודה לא מתאימה . ועם הצבע הזה... כפי שהגדרת ,זה היה כדי להמשיך ! זה היה ע"מ שלא להרים ידיים , לתת דוגמא ! ... לא , אין אני בא בטענות חלילה אני משוכנע שהייתי חש כמוך אלו הייתי במקומך . תמיד ידעתי שאהבתך אלי היתה מאופקת , בלי מילים , בלי סמלים , גבר אמיתי . אבל בכל זאת היית מראה, אולי בעצם הראת באופן שרק בעלי חוש שישי יכלו להבין ואכן חיפשתי דרכים אחרות . אבל שזה יפיל את כוחך עד כדי הכאב העצום !

חשבנו לעבור לחיפה יוזמה זו באה לא בדיוק ממני , עובדה ששנים חשבנו , דיברנו וחפשנו דרכים ותמיד חזרתי הביתה ואמרתי "זה ביתנו וזו נחלתנו ואין עוד" אף אני זוכר איך שאתה צוחק לי בחיוך המיוחד שלך ומבטיח ----- ואומר : " עזוב אתה תעבור , אתם

האשמה כותבת לזיכרו של יורם

. אולי אפילו רק אותו יום שבת שנסענו לעכו ... לעכו כל כך רצית בזה , למה ? אולי סתם לנסוע . כן אותה שבת התכוונה לבקר אותך ואתה לא ידעת . גם ביום ראשון לא ידעת. החל חופשות ארוכות . נסיעות תכופות.

התחלת לנסוע המון וכל פעם לכוון תל אביב , גלילות , ועד עברת דרך הבית . יש פעמים שלבשת "אזורתי" ואמא באה אליך בטענות במקום לשלם 1 ₪ באוטובוס , מה החוכמה לשלם מלא ? וזה היה בחורף שנת 89 . אינני יודע ואיני זוכר במדויק תאריכים אבל משהו כמו אחר ספטמבר . פניתי אליך פעם בתמימותי " יורם הנסיעות האלה " , ... יש מידע שאי אפשר להעביר בצינורות מקובלים ? ואז אתה ... (חשבתני) הוא צריך לזכור הכל . פעם עבר במוחי מן תחושה של תפילה . לא בדיוק . לא יכול לתאר זאת .

מאין יכולתי לנחש שאתה מסתיר מפנינו כל כך הרבה . כל כך . חבלה בחזה ובצלעות . גם היום לא ידע ממתי ? איפה ? איך ? ומה ?

על הברך השמאלית איך שהוא ידענו מזמן , אם לא ידענו על פטור ממאמץ בשל כך . על כאבים באשכים ידענו רק בשלב המאוחר ביותר אך סבלת מכך משנת 88 ולא דברת . עכשיו ורק עכשיו אפשר לנחש את סיבת העצבות שתקפה אותך מידי פעם , אך לא היתה



האשמה כותבת לזיכרו עליה יורם ז"ל

רק מדברים". היה לי רושם שאף רצית לעבור אך לא האמנת שנהיה מסוגלים להתגבר על הקשר למקום. זוכר יורם שבאחת הנסיעות ברכב הכתום אתה נהגת, ובדרך שאלתי אותך "יורם אתה באמת לא אכפת לך אם נעבור?" שאלתי כי קראתי בין החושים שלא בדיוק היית מאושר ביותר מכך, והיית מעדיף מצב כלכלי כפי שהיה פעם, ברכה, שפע ומותרות ואז לא היתה צפה השאלה כלל. תשובתך היתה "מה פתאום אבא, תעשה מה שצריך", גם אז לא האמנתי לך לבי נצבט. גם אם המשכנו לבדוק ולהתעניין הכל נשאר כפי שהיה אבל עכשיו ולאחר מעשה אני מגלה עד כמה הדבר חרה לך. כאב לך. ולמה כמנהגך לא דיברת. זכור לך שכל מה שאתה אמרת היה בשבילי קדוש. לא אחת הייתי פונה אליך ביוזמתי ומבקש עצתך בדברים שונים. סמכתי עליך. התביישתי ממך. היתה לי כלפיך יראת כבוד. גם כאשר במקרים מסויימים כעסתי. שבתי אליך והתנצלתי ממש עם דמעות, זוכר? על פי רוב היית צודק. אז כאב ולא שמרתי לעצמי. עד לאחרונה שאלתי עצמי מדוע כשהצעת לך משהו סירבת... לעיתים רחוקות היית מביע הסכמה. אם להכין לך ארוחה אהובה עליך ומה לקנות בגד או נעל או לקבל דמי כיס. לעיתים רחוקות הסכמת לקבל דמי כיס, אז היה לך קשה משום שאם ביקשת



האשכחה כותבת לזיכרו ע"ה יורם ז"ל

קבלת ביד רחבה ולא היה לך נעים . נכון שהיו מקרים שלא היה אך בטרם הספקת לצאת רצתי או רצנו אחרך וכבר היה , לעולם לא דרשת יותר מדי , נהפוך הוא פחות מדי גם כשהיה . למה ?

והחיים בשכונה : שפעת חברים וחברות באמת שפעת . יום אחד התלוצצתי איתך . אמרתי ליד אמא , יורם תשאיל לי איזה אחת מחברותיך הרי יש לך כל כך הרבה , מה אתה עושה עם כל אלה . אף רמזתי במידה זו או אחרת מניעת בזבז יתר אנרגיה . לעולם לא אשכח . היית במצב רוח די טוב בהשראה ביתית חגיגית נדמה לי אפילו שהיה חג או שבת אמרת " אתה בטוח ! מאין לך ! מה אתה יודע ! השארת לי סימני שאלה כדרכך בעדינות ובתחכום.

במשך השנה האחרונה התבטאת יותר מפעם בשלילה כשהבעתי תקווה לראותך נשוי עם ילדים , אולי אף תגור איתנו בקומה העליונה עד שתוכל להסתדר . אמרת וחזרת ואמרת " אני לא אתחתן אף פעם " אמרת זאת עם חיוך רחב מאד , עיניים פתוחות עגולות מאד , כשאתה מבייט את מבטיך אלי די טוב , צחקת " אני לא אתחתן, באמת " ! גם אז וגם עכשיו אין לי מושג מה היה ומה עבר לך במחשבותיך . אך אין ספק . משהו עבר וקיץ . מה ?



האשמה כותבת לזיכרו עט'ה יורם ז"ל

מוסברת ולכן לא הבנו אותך. רצית מידי פעם לעסוק בגינון ולהתשמש בקילשון ובטוריה היה ניכר בך הקושי אך לא ידענו למה. לא גילת. אפשר היה אפילו לחשוב שכאילו לא רצית. אבל רצית ולא היה לך הכח. ומזה בן אדם התביישת. ממה היה להתבייש? כאשר יש סיבות כאלה.

חורף. צפת. חרמון. 7 עמדות.

את סיבלך ומכאוביך הסתרת לא רק מאיתנו הוריק, קרוביך. הסתרת גם ממפקדיך. היום בדיעבד אומרים לי חבריך העומדים, לפני שחרור כי דבר המגבלות הפיזיות שהיו לך ורשומים בתיק הרפואי בצה"ל כל עוד אתה לא הבאת בפני מפקדך וכל עוד לא דרשת לפטור אותך מאותם מאמצים אסורים עליך אי אפשר היה לדעת עליהן, כי על פי הנוהל המפקדים אינם היוזמים. צחוק הגורל. רשום בתיק, מתויק בתיק, אך לא מוצא לפועל.

מכיוון שאתה החייל לא העלת זאת ולא דרשת זאת. לו הייתי יכול לשמוע אותך, עכשיו הייתי שואל אתה ידעת שזה כך? ובכל זאת?



האשפחה כותבת לזיכרו ע"ה יורם ז"ל

סוף סוף , יום אחד , וכאן אני לא זוכר את העיתוי , לא את העונה ולא את המצב במדויק . אבל סוף סוף לראשונה ראיתי את יורם מחובק עם בת זוגתו יוצא את המרפסת לכוון השער . היתה אצל כולם התרוממות רוח.

אחיכ ראיתי יד ביד . וביחד . עם שרונה.

היא היתה כמו דבר קדוש . כשניסנו לדבר השכלת לגרום שלא נדבר , שלא נזכיר חלילה , שלא יגעו . משהו כזה . אבל היא היתה שייכת , היא ביקרה , היה נחמד לראותה משוחחת עם אמא . לאמא היה שמח , שמחה מאופקת כמוך , טוב אני תמיד הייתי יותר אינפולסיבי וזה לא תמיד טוב. משך הזמן למדתי ממך דברים . כן למדתי ממך . נשבע לך ... מילה במקום משפט , מבט במקום ויכוח , חיך לאות הוקרה , שתיקה במקום מריבה . אתה רואה למדתי ממך.

אז אם כל כך טוב מה לנו שנהיה כל כך פתאים רע !! אז מה עם רבת עם שרונה ? אז מה אם זמנית נפרדתם ? אם כל כך רצית אותה הרי שמין הדין להשתדל ולכבוש אותה את ליבה , את אמונה , את אהבתה . נכון מסובך . מדברים מקבלים עצה , שואלים , מצטים וזה יכול היה דווקא להצליח . היום אנו מודעים לכך שרק מעט מאד הפריד בינכם



המשפחה כותבת לזיכרו של יורם ז"ל

והמשכת בחורף הקר בשלגים של החרמון בקור של צפת ובעולם הבדידות שאפף אותך , בשלג , בדרכים החסומות משחר עד ליל , בין 7 עמדות להתמסר ולתת את כל כולך , את הטיפה האחרונה שבך , בשקט ובדממה כאילו אינך סובל ממאום , כאילו לא כואב דבר . עד שהתחלת לומר בביקור "אני לא קם" "אני לא חוזר היום לצבא" זה היה כשנגמר לך הסוס אבל לגמרי . אבל גם אז , גם אז עדיין לא גילת את סבלך לא פתחת את לבך לא התוודת... זה לא היה בשבילך.

רק בימים האחרונים ממש בימים האחרונים וזה נדע לנו רק עכשיו הבעת באוזני חבריך רונן ופה ושם עוד משהו שאינך יכול יותר , וקשה לך , אך לנו לא . למה ? בודאי דימית בנפשך כך , לאבא פניתי פעם ראשונה בזמן הטירונות הוא הופיע עם אלי וההמשך ידוע . פעם שניה בתום שנה + בחרמון פניתי לאבא שלא יכול יותר והענין סודר ירדתי לצפת , מה עכשיו ? לא תהיה פעם שלישית כך חשבת ? כך סיכמת עם עצמך ? היו עוד דברים שהעיקו עליך , דברים נוראים או שוליים : אם בתוך המשפחה או בחברה , או בצבא אין אני היום יכול לקבל על כך תשובה בודאי שלא אקבל תשובה לעולם . האם ראית דבר מה שלא יכולת להשלים איתו ? האם נפגעת קשות ? לא . לא אוכל



האשמה כותבת לזיכרו ע"ה יורם ז"ל

לדעת. אך דבר אחד ברור . אם אתה האיש השקול הנבון והחכם החלטת להתאכזר לעצמך ולקיומך לנצח , לא יתכן שזה בשל מה בכך . רק אתה יודע רק אתך נמצאת מלוא האמת וזה הורג אותי . היית כותב זאת :...

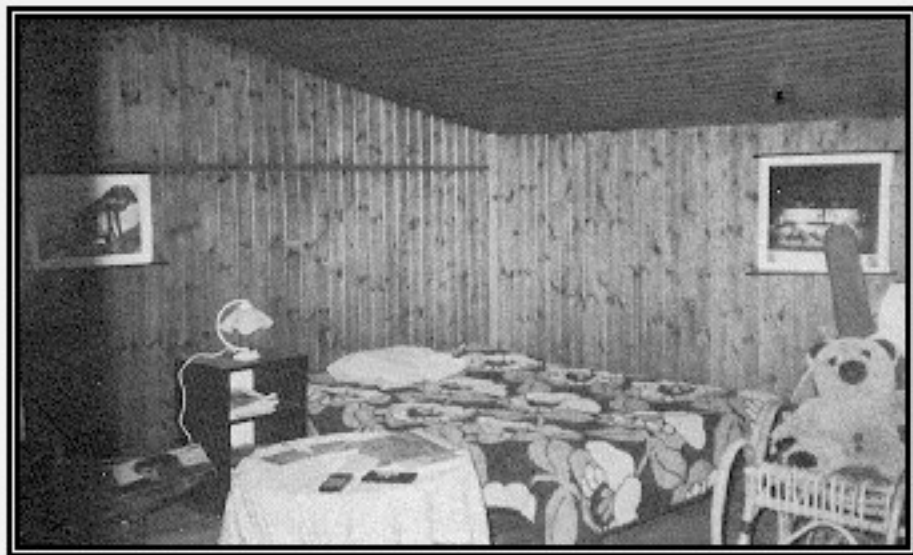
4.2.90

יום ראשון בבוקר אתה נמצא איתי בחוץ משוחח איתי על פנצ'ר בצמיג . מחפש סתם ארנק שלך , שואל אותי אם אני מאחר לפני שאני נוסע העירה לדואר ולבדוק את הצמיג . מחכה שאחזור זורק אלי מבט צדדי ונכנס לבית דרך שער הגינה ואני עומד בפתח המשרד ראיתי אותך נכנס , עם הסוודר השחור - ירוק האהוב עליך שאמא סרגה . עם המכנס הג'ינס השחור שאבא תיקן לך ביום שישי עם נעלי הבית שקנית באותו שבוע . לכאורה אמור היית להכנס הביתה לשים עליך בגדי צבא לקחת את התרמיל וכרגיל ללוות אותך עם האוטו הכתום אל תחנת אגד .

כמובן בלי לשכוח להזכיר לך לשמור על עצמך לנעוץ בך כרגיל , מבט של אהבה לפני שאפנה לדרכי חזרה לדאוג שאכן יש בידך מספיק כסף עד ביקורך הבא . ולברך אותך בביי ולהתראות . !



האשמה כותבת לזיכרו עטיה יורט, ז"ל



החדר שלך אותו ביקשת . מעץ למעלה .

פעם חשבת לבנות אותו על עץ המשמש בגינה . קיבלת אותו על גג הבית .

ואותו השארת שומם . עצוב וריק.

זה החדר הכי הכי אמור היה להיות ...

א. ב. א.

האשמה כותבת לזיכרו ע"ה יורם ז"ל

הפעם לא יצאת התאחרת . השעה כבר מאוחרת , ואני מחליט להכנס הביתה ולראות מה קורה איתך.

יורם מכאן ואילך אני לא מסוגל שוב לחזור על מה שהייתי אמור לתאר ולכתוב עד הסוף.

אומר רק מילים אחדות , מרגע שנכנסתי הביתה הכל היה פתוח ומפוזר כוסות הקפה והחלב שהוכנו עבורך היה על השולחן כמעט לא טעמת מהם , אולי אפילו לא טעמת כלל אני לגמתי טיפה מכוס הקפה השחור אך מיד אפפה אותי תחושה איומה , בעצם לא ידעתי מה אני חש . ריקנות , רפאים , שקטי . קראתי לך פעם , עוד פעם . לא ענית יתכן שכאשר קראתי לך ועד שהגעתי אליך למעלה יתכן שעדיין היית שומע ? רק שומע ? בני יקירי שינת את עולמנו . מקצה לקצה .

שלא תחשוב אחרת . אתה איתנו איתנו כל הזמן ! לא פיזית ! הגעגועים , התוהה , מטביעים בנו את חותמם , היינו רוצים עוד בדיחה . היינו רוצים עוד מעשה קונדס , עוד הערה עוד "אמא" ועוד "אבא" .

קשה , קשה אך נסתפק במה שהשארת לנו , את זכרונך הבלתי נמחק מליבנו .

אבא



חברית כותבית לזיכרון עטירה יורט, ז"ל

ואתה שם למעלה , עכשיו כבר אינך "אין" ; הפינק פלויד שייכים להיסטוריה ,
המדים לעבר , אתה שם למעלה כמו מלאך, עם כנפיים ? מי יודע .
לך יורט ורק לך צרור מור

שאון עולם
ושמע באוזנו
ואנו שותקין
דרכי אלוקים וסתרוח מלבנו
ואנו כואבים
כי אין מנוס
מאי-ידיעה
ומפלאי בורא עולם.

חגית סיידה

אני הולכת אליך בלילות
אל שביליו הצרים של הקיבוץ.
על המיטה הקטנה
ספק שכובים
ספר , חמונות ונר
העמים נפתחים אליו
הפינק פלויד האלו קרובים כל כך
אחה זוכר ?
וגטנו בהם פעם ...

מירב

מכתב ליורם . ותשובה אין ?!

לב שבור , זה מה שאתה משאיר אחריד , אני לא מאמין יורם ! אתה כזה יקר לי , שאתה תעשה דבר כזה , לא מקובל עלי , לא יכולת לבוא ולספר לי מה בדיוק מציק לך הרי אנחנו חברים ובשביל זה יש חברים. חשבתי שתחיה לנצח . זה באמת מה שהיה צריך להיות , כואב לי ! אוה כמה שזה כואב , אני עדיין לא מאמין , הרי ביום שבת ישבנו יחד דיברנו על הכל , וכמובן מסורת הנשיקות הצדדיות . מאד שמחתי לראותך שם . היה כזה שמח , זוכר ? בטח שאתה זוכר , אתה חייב לזכור , אני עדיין לא מאמין .

האלבום שלי מלא בתמונות שלך . אתה כזה חלש בתוך כל הגוף החסון שלך . חשבתי כל הזמן שאתה לוקח בקלות את הכל . כנראה שטעיתי . אתה חושב שהכל מסביב לא שייך לך אבל אתה חלק ממשפחה וכמובן מכל החברה . אתה שייך לנו ולפני שאתה עושה מעשה טיפשי , אתה צריך להתייעץ איתנו , אני פשוט לא מוכן לזה . פתאום הכל קורה : איריס מתחתנת , אחותך עומדת ללדת , ואתה הולך לנו , משאיר אותנו בהרגשה מזופתת כזאת .

מה עבר עליך באותו רגע !



חברים כותבים לזיכרו ע"ה יורם ז"ל

ספר לי ! אני עדיין מחכה לך . גם התור שלי יגיע וכשהוא יגיע אני אמצא אותך שם למעלה וכדאי לך לברוח כי אני עומד להחטיף לך וחזק , כי אני באמת כועס , אוי , כמה שאני כועס !!! אני מצטער שלא יכולת לפתוח את אשר על ליבך , ולספר לי על מה שקורה איתך . היינו חושבים על משהו ביחד . אין שום סיבה בעולם שבגללה תתאבד. המילה הזאת אפילו לא נשמעת טוב.

לא יכולתי לבוא היום היה מאוחר . אתה סולח לי ? אני מקווה שכן , השעה 18.07 אתה בטח נמצא שם , נורא קר.

האדמה הקרה הזאת , קשה לי ! אני מרגיש שמהו בלב מאד צובט לי . אתה בטח מצטער על הכל , אתה שייך לנו , מופרע.

התקשרתי ליאיר רציתי לוודא את ההודעה האכזרית שהיא אינה נכונה . והוא אמר לי שהיא אמנם נכונה . היום כאן , ברמת דוד , ובבית שאן ירד גשם, ירד מבול. הסתכלתי לשמים לכיוון בית שאן והשמים היו אדומים הכל בגללך ! מאד מפחיד , אתה שם באדמה הקרה עמוק עמוק בפנים חשוך ומפחיד. מי יודע מה קורה איתך עכשיו ?

מתגעגע , חיים .

חברים כותבים לזיכרו ע"ה יורם ז"ל



הוא נמצא שם למעלה
עם כל החכמים
הוא נמצא שם למעלה
עם כל המלאכים
אך מדוע עזבתנו ?
ומשאיך סערה ברוחנו

הרי גם כאן יש חכמים
וגם כאן יש מלאכים
אך התשובה אינה כאן איתנו
אלא איתך שם
בין העננים .

חגית

... אבל כשאחזתי כבר בעט
הרגשתי שזה כל כך קשה לכתוב
בשורות דברים על יורם ולא רק
מפאת הסיגנון או רגש מסוים
ואולי בגלל ... שאני לא יודע למה!
האמת שבתת - מודע אני מחכה
לצופר של הפולקסווגאן שאולי
פעם שוב יצפצף . אני מחכה
לטלפון בשעות לא צפויות ואולי
גם לחבר ספונטאני אמיתי
ושיגיד שהחיים הם "סתם" אבל
לא יתייחס לזה ברצינות ...

שמוליק

פעם היתה אבן ...

פעם היתה אבן שכל המביט בה ואף מבט חטוף, מבחין מיד, כי אין זו אבן רגילה. אין זו אבן ככל האבנים. הרי ברור הוא שאין אבן הזזה לרעותה כשתי טיפות טל, אך אבן זו היתה שונה במיוחד.

כל האבנים היו משוכנעות כי היא חזקה ועליזה במיוחד, לכן גם אהבו להיות במחיצתה. כולם גם ידעו שהיא רוצה לשנות את העולם, להפגין את כל ההפגנות ולהתגלגל בכל המקומות, אפילו הכי מסוכנים. היא אהבה לספר בדיחות. ולעשות צחוק מהכל אפילו מעצמה. כשהיתה מספיק גדולה הצטרפה לחבורת הסלעים.

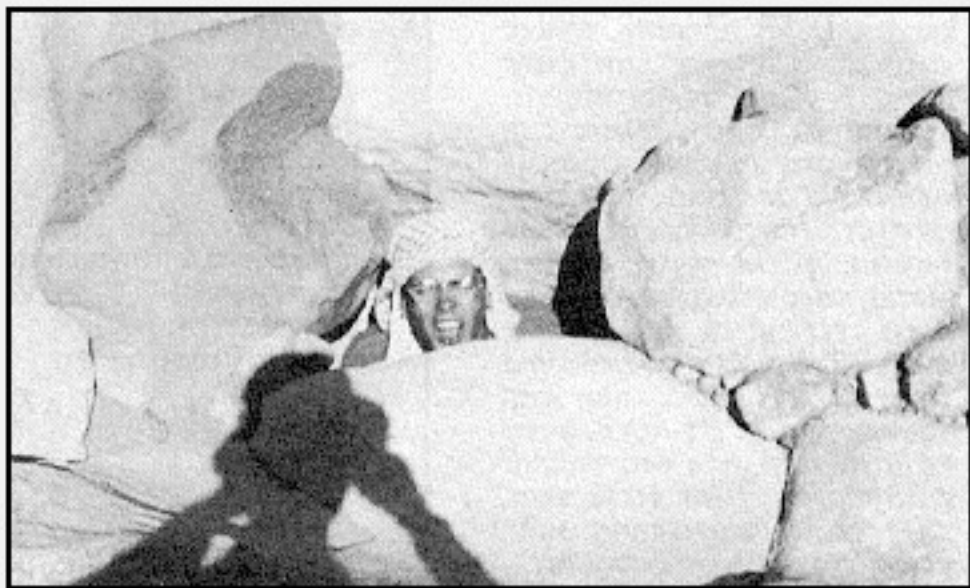
היו כמה אבנים שהתאכזבו קשות מחבורת הסלעים, אך היא האמינה כמו כולם כי היא אבן חזקה ויציבה ואל דאגה. אך יום אחד הופ... נשבר לה. אך החלק הנשבר בה היה פנימי, כך, שכלפי חוץ אף אחד לא ראה. והיא גם לא אמרה, אולי בגלל שקצת התבישה. ולאט לאט בלי שאפילו היא עצמה תרגיש, נשברו לה עוד ועוד חלקים מבפנים. עד שקשה לה היה להתגלגל, אך היא עשתה את כל המאמצים הכי אדירים פן יתגלה הדבר וחשבה שהיא כאבן חזקה תתגבר על כך, וכל האבנים המשיכו לאהוב אותה. והגיע היום שאין אבן ככל האבנים שכולה מבפנים רק חול והקליפה מבחוץ עדינה כקליפת ביצה, ולכן בקפיצה אחת עדינה שברה עצמה לרסיסים קטנים עד שאין



חברים כותבים לזיכרו ע"ה יורם, ז"ל

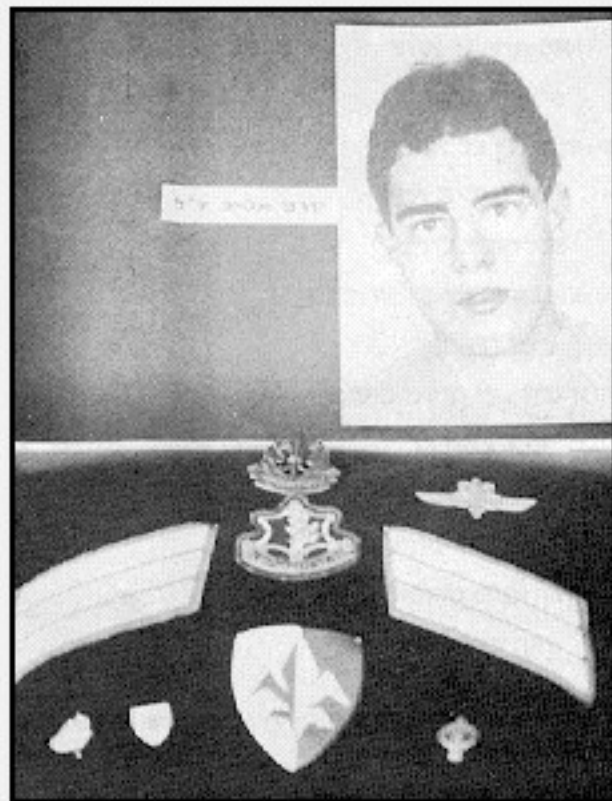
לראותם. אך החלק החשוב שהיה בתוכה, זה שנשבר ולא יכל להשבר, החלק שבזכותו אוהבים אותה כל כך יצא לחופשי, ועכשיו כבר לא קשה להתגלגל היא ככל חברותיה. האבנים לא הבינו מדוע אין היא רוצה להיות במחיצתן יותר, ומה רע בכלל בלהתגלגל. הלכו שאלו, בדקו ועדיין לא מצאו. אך כל אבן לקחה לעצמה מאותם גרגירי חול, גרגיר אחד, שאותה שמרה לעצמה ואותו היא תשמור לעד.

רויטל.



עכשיו הוא מחייך עם מלאכים.
יורם וחברים ברגע של השתובבות.

ואלוהים בוכה על ילד קטן



אלוהים
בוכה על ילד קטן
בבית קברות
לחומתים סינים.

אלוהים
בוכה על ילד קטן
והעין שלו
עדי ארץ
ושפכת
זולגת.

אלוהים בוכה על ילד קטן
בחורשות החמות שלו
של בית שאן
בית קברות מסוגן
ופלח שיש
קומם
אהבות ועורים של
אלוהים
הבוכה על ילד קטן
על
יורם.

עמנואל בן-סבו

מאוכזב

מאוכזב , זאת המילה הכי נכונה המתארת את הרגשתי . אני מאוכזב מהעובדה שחבר טוב לא נתן בי מספיק אמון כדי לפתוח את ליבו ולספר

כל דבר המציק לו.

חשבתי שהכרתי את יורם , היום אני מגלה עד כמה טעיתי . קשה לי להצביע על אדם כלשהו ולומר : " הוא הכיר את יורם " , ז"א משהו שחי איתו בבית , בצבא , בטיולים , למעשה כל מי שחי לצידו מכיר צד אחר , אני הכרתי יורם שתמיד ידע לעזור , יורם שתמיד צחק , יורם שפשוט אהבתי לשבת ולשוחח איתו .

למה זה היה בכלל צריך לקרות !!! את התשובה רק אדם אחד יודע , אני זוכר

כשדברנו על העתיד , מה יעשה כל אחד יורם תמיד חשב על המזרח הרחוק , לא עניין אותו איך לעשות כסף , לא ארה"ב , תמיד רק טבע ונף.

חייב היה להיות פתרון אחר , ולא כמו המעשה הזה שעשית שפוגע בחברים ובראש ובראשונה במשפחה.

אלוקים ...

לחשוב שעוד פחות משנה יורם יכל להיות אזור ולתגשים את כל חלומותיו אלוקים ... כל כולי כואב לראות אם ואב המבכים את ילדם והוא רק בן 21 , אחרי הכל משהו עדיין שואל "למה?" ומאוחר מדי לענות

איציק

שירים לזיכרו של עט"ה יורם ג"ל

זרע קטן ברגבי אדמה בוכיה
נוזל החיים מוצת בוהירות
בתמידות
והנה הנבט
קטנטן, חלש, אך יפיפה
מלחי אדמה והמון אהבה
הפכו אותך לפרח יפהפה
לפרח שלי
וחייתי איתך ואהבתי אותך
ונתתי כל שיכולתי
ואהבנו
פרח יפהפה של אמא
למד היטב לאהוב
פרח יפהפה של אמא
והגיע העת ושלחתי אותך ולקחו
אותך לחממה אחרת .
מורחבת מפקדים , מדים
למדו אותך ערכים חדשים
למדו אותך דברים אחרים
להיות, לאהוב לשנוא ולהרוג
ולא להיות.

פגשתי אותו בלב המדבר
יפה שקיעת שמש ללב עצוב
ציירתי עץ וכבשה על נייר
והוא הבטיח לי שישוב.
הנסיך הקטן מלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח
מחל שושנה בין הקוצים כעת
ליבו הקטן קפא ... כפרח.

אוהבת כואבת מריאנה רוזנברג

טירנה (המילה האחרונה שכתב בחייו ד"ש לטירנה)

שירים לזיכרו של עטיה יורט, ז"ל

אין כאן אף אחד שמטפס על סולם
באמצע הלילה או מצייר על הקירות
או שמפחיד אנשים עם סדין לבן
וסיגריה. אנחנו יושבים

כרגיל נפגשים בשבת מדברים
ואתה חסר, שומעים אותם שירים
ואתה חסר,

צוחקים מאותם בדיחות שאתה נהגת
לספר יושבים ודומעים יושבים

חוזרים בחיך אותך, את דמותך, את
שאינך אתה לא היית גיבור או נסיך
אתה היית אתה כפשוטך

ועזבת אותנו בלא התרעה
ופרעת בתוכנו את חלל מקומך

באכזריות שלא במקומה
ואנחנו פגועים וסולחים.

אודי

השמים בכו
אתה יודע!
דמעות שמים שטפו דמעות אוהבים

והיו לך כאלה

אתה יודע!

עזבת מלבלי, לומר,

ולו רמז דל

והשארת את כולנו כואבים,

אוהבים,

ושואלים ...

רחל אלפסה



שיר שכתבתי

מוגדש לך, ספטמבר 86

רציתי גם לכתוב, אך לא יצא
הסוף מתחיל בהתחלה

סוף הוא התחלה של משהו
חדש, כל מיתה היא סימן
למשהו נולד.

כל פרח נובל הוא ניצן של
פרי מלבלב.

כל יום קיימת יבשה
באופק.

בכל קצה מנהרה
ניצוץ של אור,

בסוף מלחמה חוזה נחתם.

בסוף חלום טוב באה נחמה.



כל רוח המשילה עלים סימן
לבסוף הקיץ וכל קרן שמש
היא סימן הפוך.

כל זריחה מתחילה יום
חדש

מכל שקיעה חולף הוא.
כל אדם סופו מיתה
ותקווה בראשיתה.



יוסי אלפסי.

כן, ככה זה תמיד

בסוף מעגל

אך המעגל שלך היה

קצר מדי

הנה שוכב אתה שם

בעפר ותכלת

בחלקת שלום ישנה

נם לך כי פרח יפה היית

נם לך כי ילד קטן היית

זוכרת אני כי כיבית לך

בוקר והדלקת ערב

ושרנו ביחד שיר עצב

כן, שרנו בקצב

התקדמנו רחוק.

רחוק ככל האפשר אל

ג'ון לנון הניצחי

רצית להדמות

אמרת

ועל ההדק לחצת

למה ?

נכון שככה זה בסוף מעגל

אך סגרת אותו מוקדם מדי

כי ילד יפה ומוכשר

שרק תמונות דפים וזכרונות

הותיר לנו.

מתגעגעת רוני.

שירים לזיכרו של עט"ה יורם ג"ל

ראה

ערב יום הזכרון היום

פה על הגבעה

בגרות שחורים

יש שמות...

נערים שהיו ואינם.

בינהם יש אותך

ראה עוד מעט ירד הערב

וכמו בכל שנה

האנשים יבואו

ויהיה פב טכס עצוב

ואחרי שעה

כולם ילכו ומחר

יוולד בוקר חדש

ונזכור את שהיה.

רק אתה

רק אתה לא תבוא ,

וגם לא תבוא וגם לא תלך

אח"כ חזרה

השנה כבר לא בין

החיים.

כי אתה כבר פה

לנצח על הגבעה

שם אהוב

לא עוד נפש חיה,

גם אתה עכשיו

זכרון יקר

למי שזכה להכיר אותך.

אתי חיון

אתאון ותיו e אטיה יורס, ז"ל

אלי מאכיל את יורס עוגה בגינה הישנה



יורס בגינה שאהב מילדות משקה את הדשא

מתאונותיו של עטיה יורם, ז"ל



הגבר הקטן
הכי הכי

יום הולדת ליורם בגן



מתאננותיו של עטיה יורם, גיל



מכתב תנחומים מאפקד יחידתו של עטיה יורם, ז"ל



צבא הגנה לישראל

דואר צבאי
י"ב שבט
7 פברואר 1990
תש"ן
01545

הורים, אחים ואחיות יקרים,

סמל אטיה יורם נפטר בבית שאן ב-ט בשבט תש"ן ה-4 בפברואר 1990.
יורם שרת ביחידה מאז תחילה שירותו הצבאי, היה חייל למופת וביצע
מגוון תפקידים חשובים ורגישים במיוחד.
היה חביב, נאמן ואהוב על חיילי היחידה ומפקדיה.
אהב לעזור ותרם רבות לרווחת החיילים, לצרכיהם הסבצעיים וכלל.
חייל משכמו ומעלה, פיקח, נבון, אמין וישר.
חיילי היחידה כואבים את הליכתו בטרם עת.

נ ז כ ר ו ל א נ ש כ ח

אבד
לזרוע
רס"ן
מפקד
יחידה

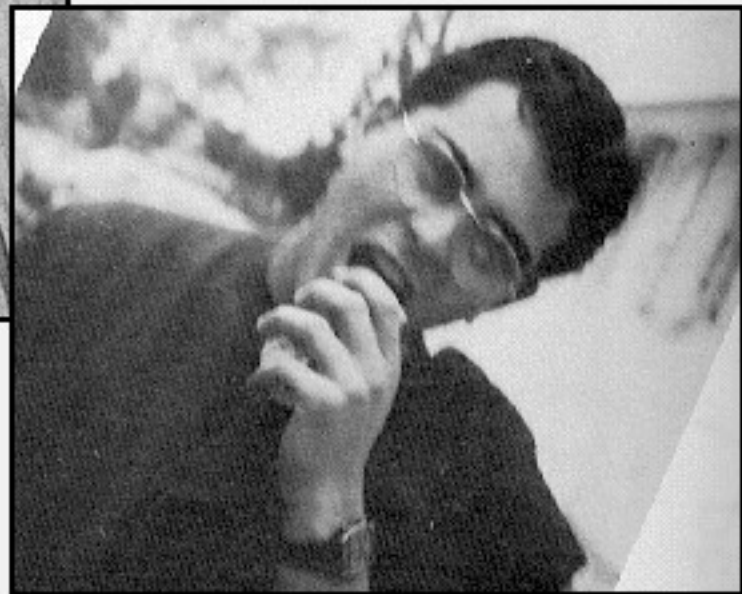
מתאננותיו של עטיה יורם, גיל



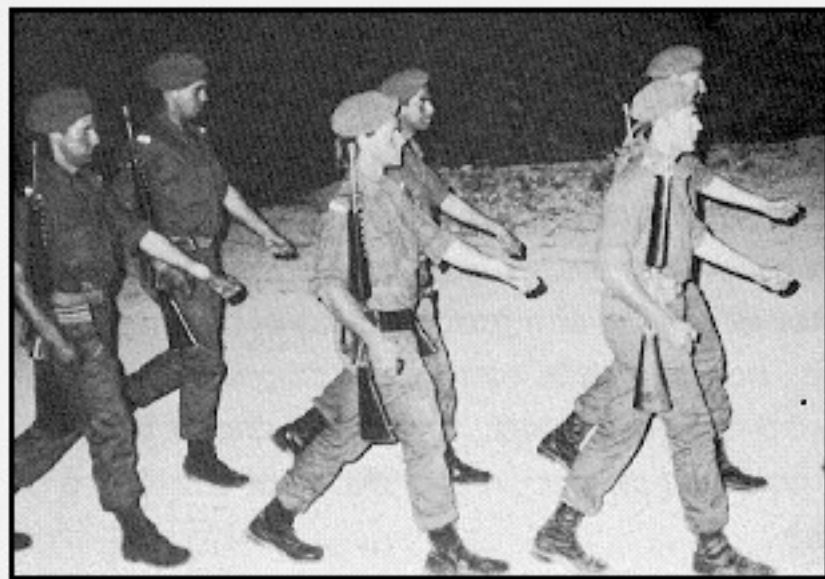
מתאונותיו של עטיה יורם, ג'יל



שרונה

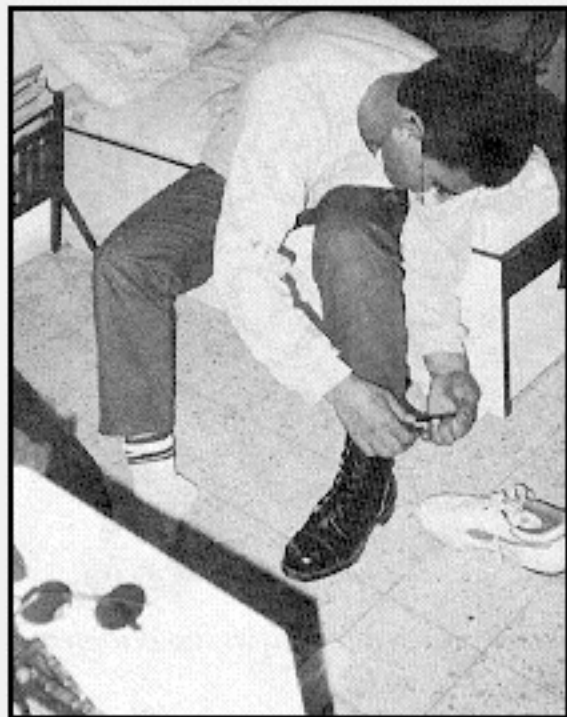


אתאון ותיו e אטיה יורס, ז"ל



טקס סיום טירונות בלטרון

המדים הראשונים בבוקר בבית
אחרי הגיוס



האכתה האחרון של עט"ה יורט, ז"ל

1. 29006 1/2 of 4.300 in
2. 29006 1/2 of 4.300 in

And if

1224 1225 1226 1227 1228 1229 1230 1231 1232 1233 1234 1235 1236 1237 1238 1239 1240 1241 1242 1243 1244 1245 1246 1247 1248 1249 1250 1251 1252 1253 1254 1255 1256 1257 1258 1259 1260 1261 1262 1263 1264 1265 1266 1267 1268 1269 1270 1271 1272 1273 1274 1275 1276 1277 1278 1279 1280 1281 1282 1283 1284 1285 1286 1287 1288 1289 1290 1291 1292 1293 1294 1295 1296 1297 1298 1299 1300 1301 1302 1303 1304 1305 1306 1307 1308 1309 1310 1311 1312 1313 1314 1315 1316 1317 1318 1319 1320 1321 1322 1323 1324 1325 1326 1327 1328 1329 1330 1331 1332 1333 1334 1335 1336 1337 1338 1339 1340 1341 1342 1343 1344 1345 1346 1347 1348 1349 1350 1351 1352 1353 1354 1355 1356 1357 1358 1359 1360 1361 1362 1363 1364 1365 1366 1367 1368 1369 1370 1371 1372 1373 1374 1375 1376 1377 1378 1379 1380 1381 1382 1383 1384 1385 1386 1387 1388 1389 1390 1391 1392 1393 1394 1395 1396 1397 1398 1399 1400 1401 1402 1403 1404 1405 1406 1407 1408 1409 1410 1411 1412 1413 1414 1415 1416 1417 1418 1419 1420 1421 1422 1423 1424 1425 1426 1427 1428 1429 1430 1431 1432 1433 1434 1435 1436 1437 1438 1439 1440 1441 1442 1443 1444 1445 1446 1447 1448 1449 1450 1451 1452 1453 1454 1455 1456 1457 1458 1459 1460 1461 1462 1463 1464 1465 1466 1467 1468 1469 1470 1471 1472 1473 1474 1475 1476 1477 1478 1479 1480 1481 1482 1483 1484 1485 1486 1487 1488 1489 1490 1491 1492 1493 1494 1495 1496 1497 1498 1499 1500 1501 1502 1503 1504 1505 1506 1507 1508 1509 1510 1511 1512 1513 1514 1515 1516 1517 1518 1519 1520 1521 1522 1523 1524 1525 1526 1527 1528 1529 1530 1531 1532 1533 1534 1535 1536 1537 1538 1539 1540 1541 1542 1543 1544 1545 1546 1547 1548 1549 1550 1551 1552 1553 1554 1555 1556 1557 1558 1559 1560 1561 1562 1563 1564 1565 1566 1567 1568 1569 1570 1571 1572 1573 1574 1575 1576 1577 1578 1579 1580 1581 1582 1583 1584 1585 1586 1587 1588 1589 1590 1591 1592 1593 1594 1595 1596 1597 1598 1599 1600 1601 1602 1603 1604 1605 1606 1607 1608 1609 1610 1611 1612 1613 1614 1615 1616 1617 1618 1619 1620 1621 1622 1623 1624 1625 1626 1627 1628 1629 1630 1631 1632 1633 1634 1635 1636 1637 1638 1639 1640 1641 1642 1643 1644 1645 1646 1647 1648 1649 1650 1651 1652 1653 1654 1655 1656 1657 1658 1659 1660 1661 1662 1663 1664 1665 1666 1667 1668 1669 1670 1671 1672 1673 1674 1675 1676 1677 1678 1679 1680 1681 1682 1683 1684 1685 1686 1687 1688 1689 1690 1691 1692 1693 1694 1695 1696 1697 1698 1699 1700 1701 1702 1703 1704 1705 1706 1707 1708 1709 1710 1711 1712 1713 1714 1715 1716 1717 1718 1719 1720 1721 1722 1723 1724 1725 1726 1727 1728 1729 1730 1731 1732 1733 1734 1735 1736 1737 1738 1739 1740 1741 1742 1743 1744 1745 1746 1747 1748 1749 1750 1751 1752 1753 1754 1755 1756 1757 1758 1759 1760 1761 1762 1763 1764 1765 1766 1767 1768 1769 1770 1771 1772 1773 1774 1775 1776 1777 1778 1779 1780 1781 1782 1783 1784 1785 1786 1787 1788 1789 1790 1791 1792 1793 1794 1795 1796 1797 1798 1799 1800 1801 1802 1803 1804 1805 1806 1807 1808 1809 1810 1811 1812 1813 1814 1815 1816 1817 1818 1819 1820 1821 1822 1823 1824 1825 1826 1827 1828 1829 1830 1831 1832 1833 1834 1835 1836 1837 1838 1839 1840 1841 1842 1843 1844 1845 1846 1847 1848 1849 1850 1851 1852 1853 1854 1855 1856 1857 1858 1859 1860 1861 1862 1863 1864 1865 1866 1867 1868 1869 1870 1871 1872 1873 1874 1875 1876 1877 1878 1879 1880 1881 1882 1883 1884 1885 1886 1887 1888 1889 1890 1891 1892 1893 1894 1895 1896 1897 1898 1899 1900 1901 1902 1903 1904 1905 1906 1907 1908 1909 1910 1911 1912 1913 1914 1915 1916 1917 1918 1919 1920 1921 1922 1923 1924 1925 1926 1927 1928 1929 1930 1931 1932 1933 1934 1935 1936 1937 1938 1939 1940 1941 1942 1943 1944 1945 1946 1947 1948 1949 1950 1951 1952 1953 1954 1955 1956 1957 1958 1959 1960 1961 1962 1963 1964 1965 1966 1967 1968 1969 1970 1971 1972 1973 1974 1975 1976 1977 1978 1979 1980 1981 1982 1983 1984 1985 1986 1987 1988 1989 1990 1991 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042

113766 *Silene* *sp.*

הוא 'האמלול' ש'ה' י"ב כ"ח
ד"ר ש"ח

Sept 25/13

~~1911~~ 7/11 1/2 25 1/2
 1911 12/24 1/2 100 1/2
 1911 12/24 1/2 100 1/2

Let's get with you at 6.

2263 01121

5. לא להשתמש במחשב

המספר 1022

2/2 2000 2000 2000

22/1

האכתה האחרון של עטיה יורם ז"ל

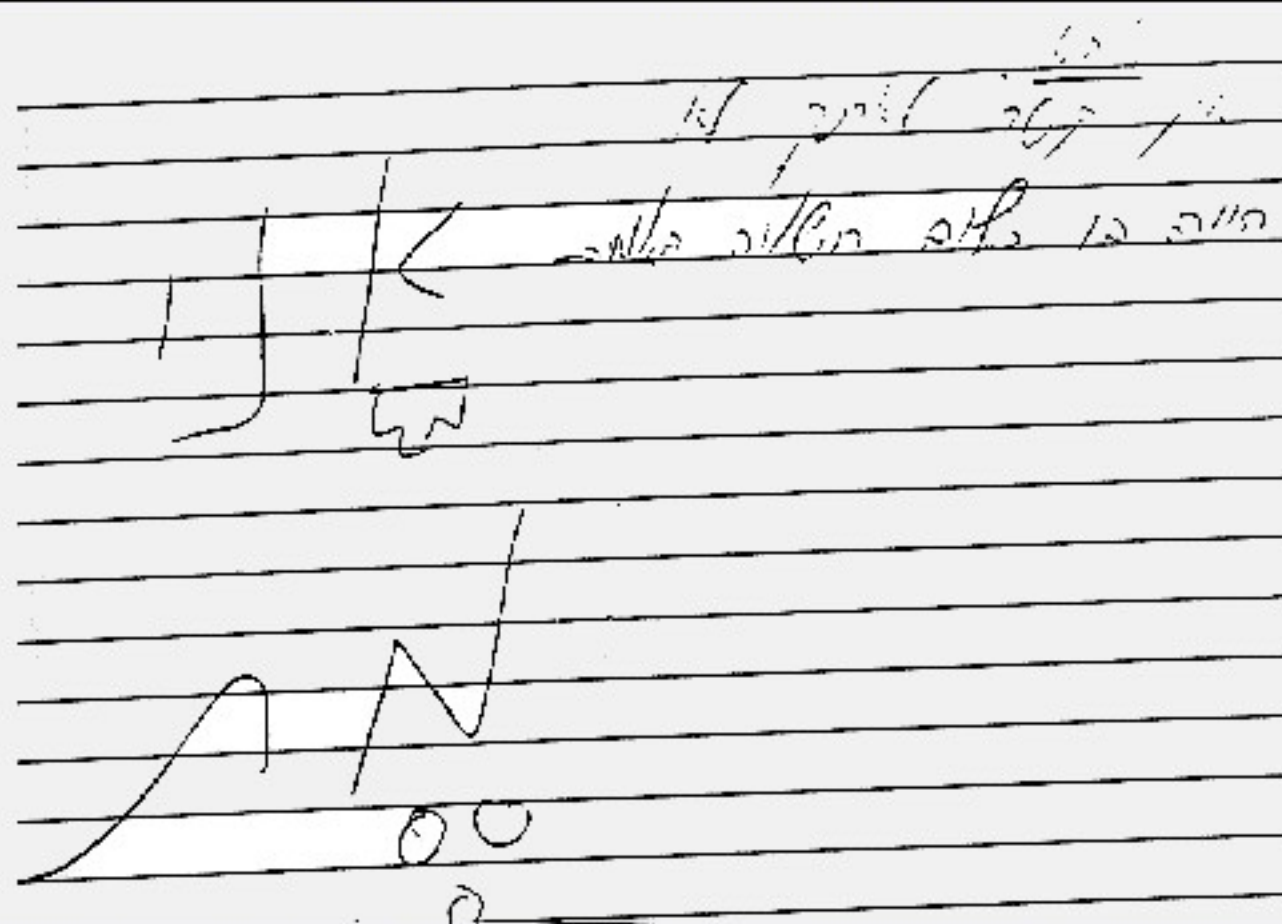
באמצעות ע"י דיצוי

"אמתם בקשרי חסד"

לא רוצה חנוכה בביתם שלום
אלוהן

ז"ל אסתר

האכתה האחרון של עטיה יורם ז"ל



"הבן שלי התאבד, תזעיקו עזרה" – צעק אבי החייל

פאז נובאס

יורט עטייה היה בעצמו למנות בבית הוריו בבית-שאן. חבריו: של שום הוא יושב בפאב, שמח ועליז

בעיירה סיפרו כי עטייה היה ביישן ומסוגר, תלמיד טוב וחרוץ, משביל על חבריו בעיירה. אתמול בשעות אחר הצהריים הוא הובא לקבורה.



אחרי הצהריים לחבריו של עטייה מתבא לא אפשרו להיכנס לדירת עטייה השאיר אחריה מכתב שבו הוא מפרט את הסיבות שהביאו להתאבדותו.

חבריו של עטייה סיפרו, כי במר צ"ש האחרון יושב עימם בפאב מסומי, ובילה היטב עד השעות הקטנות של הלילה. "הוא היה שמח ועליז, ולא הראה שום סימנים שהוא מתכוון להתאבד או לפגוע בעצמו", סיפרה ידידה. לדבריה, נראה כי תבן את ההתאבדות, והתייחס למפגש האחרון בפאב כאל מסיבת פרידה.

הבן שלי התאבד, תזעיקו עזרה, צעק אתמול אביו של החייל יורט עטייה (19), מבית-שאן, ששם קץ לחייו בירייה מנשק האישי.

עטייה, חייל בדל המודיעין, שהיה בבית הוריו בחופשה, האמור היה לחזור לבסיס בתוך זמן קצר. אתמול בשעה 11 בצהריים נטל לפתע את נשק האישי, וידה בעצמו למנות. צוות מריא שהודעק לדירה קבע את מותו. בבידמשטחה הרשמיים לא אפשרו לצוות להעביר את הגופה מהדירה לבית-האולים עד לשעות

דפוק את המושפל



מימין לשמאל: שרון אלכסנדר, דן תורן
ואלון אבוטבול ב"אחד משלנו"

אפשר לקיים את כל החוקים ולהיות נאהם של
בדאדם. אפשר להקפיד בקלות כבחמורות,
ולהיות מנוול ברשות התורה. חכמינו ידעו
זאת לפנינו.

החטא שאני מדברת עליו, מסתגן בין חרקי
החוקים וסדקיו, ואפילו תתסעיף לא מוקדם
לו בקודקס החוקים. הוא מופיע רק בפריפריה
של העוול, אף שבעיני הוא המור מגול ושור,
וקרוב עד מאוד לרצח. תלמוד אומר: כל
המלבין פני חברו ברבים, כאילו שופך דמים.
העיתונות מעדיפה את הביטוי התעללות,
שיש בו משום גרימת כאב פיזי ועינויי הגוף.
ביטוי זה ניצח בתיקשורת את הביטוי הספרותי
השפלה, המדיף ארכאיות, שאותו אני מכבדת.
דווקא על שום שהשפלה אינה עינוי הגוף –
היא המורה בעיני שבעתיים. דווקא משום

האם תליות נוסף
שמר יורם
באגרה
מקטעי עיתונות
ואלון אבוטבול
אחד משלנו.



מקטעי עיתונות שמר עטיה יורם, ג'ל באגרה

ואני לקחתי את דברי התוכחה ומאמרי חז"ל, כמצפן ואצטרולב, בעולם שאין לו בכלל צפון. יצאתי אל העולם, כשבידי מפה מיושנת, לא מעודכנת. ולא צימחתי עוד של פיל ושריון של איגואנה, על כן אינני מסוגלת לקחת חלק בסיטואציה של השפלה, באף אחד משלושת התפקידים: מושפל, משפיל ועד. מאה מיתות ולא השפלה אחת.

שלהתעלל, אפשר גם במויה, ואילו אני מדברת כאן בנפש. בכל השפלה מעורבת גם התודעה. והיא זו שמותחת את הקו המפריד בין הצלם לאוברנו.

התעללות היא פסע שיש עליו עונש ותגמול במיסגרת החוק. אבל על כיווי הכבוד האנושי, ישפוט רק הכותן כליות ולב. המלבין פני חברו ברבים...אף על פי שיש בידו תורה ומעשים טובים – אין לו חלק לעולם הבא", מסכת אבות.

כי השפלה חמורה מרצח, שזה פוגע בגוף וזה רוצח את הנפש. ההורג איש – הורגו בפעם אחת; והמלבין פניו – הורגו הרבה פעמים". ודוק: מדובר באיש, לאו דווקא ביהודי: מדובר בחבר במונח של 'Fellow', בראנוש. רק כוחות השחור של ימינו, המפגרים הרבה מבחינת אתיקה, אהר אבותינו הקדומים, מפרשים "חבר", כאיש מישראל בלבד.

מקטעי עיתונות שמר עטיה יורט, ג'ל באגרה

ילד מזדקן

מלים: אלון אולארצ'יק
מנגינה: דני סנדרסון

קטע עיתונות
שמר יורט
באגרה.

ילד מזדקן,
ילד מתקלקל,
לומד את הפרינציפ
רק אחרי שהוא נופל.

קמת והלכת לתל-אביב בבוקר,
ראית אנשים שעולים כל כך ביוקר.
מה המחיר של ילד מלומד,
שלא רוצה לחיות ומרגיש כמו אף אחד

ילד מזדקן,
ילד מתקלקל,
לומד את הפרינציפ
רק אחרי שהוא נופל.
מדבר לא טוב,
ילד תעווב,
זה מה שאומרים לו
כשהוא נופל ברוחב.

היום התעוררתי בשמים בצהרים,
ראית מה השנה איזה חושך בעינים.
מה לעשות כשאבא מתעצבן,
אתה כבר השנה אמור להתנותן.

מקטעי עיתונות ששאר עטיה יורם, ג'יף באגרה

ילד מזדקן,
ילד ויפלומט,
מדבר הרבה
בשבילנו זה מעס.
גר לו במטה,
מדליק תנור חימום,
כמה זה מוזר
כשחיים משעמום.



אמא יקרה,
ילד מזדקן,
זה עצוב הרבה
כשמלווים לך את הבן
קחי אותו בצד,
דברי אתי לבד,
אני רוצה לבנות
קוביות על המרכז.

אמא מסכנה...

בס"ד

לפני - מרין - ליהו - מילר - יארי -

לירם אחי

לאתי

בחור חופים השניות -

הבקות - השלות - היממות - היללות -

המחשבות - הישלות -

ובדיוק כמו - שכל זה - שאני חושב בתוכו

הוא כורם אידני

השם המוזר

אז בדיוק כמו - אני בתוך הים
העצוקני - והמרחק חז - חזק -
נורא יותר .

השלישית חתונה הבלדה, עדיין חיה -
היה - אין איכות קיץ
נמה קרילה
האור סגורים.

אנחנו נחיה
אור

י.

307

אחיו שדי

דעם - פארשט
דעם - פארשט

אשרני - כשטק

סירוס - סירוסק

פצצ'ק

פצצ'ק

היילר?